

VINNIGE

Zee-meerminnen

SIBÉAL POUNDER

VINNIGE

Leemmeerminnen

Vertaald door Willem Jan Kok

Geïllustreerd door Jason Cockcroft

moon

Oorspronkelijke titel: *Bad Mermaids*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bloomsbury Publishing

© Sibéal Pounder, 2017

© Illustraties Jason Cockcroft

© Vertaling uit het Engels: Willem Jan Kok, 2019

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2019

Ontwerp omslag en binnenwerk: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 4939 0

ISBN 978 90 488 4940 6 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn lieve opa Paddy met wie ik
altijd gezellig ging vissen;
de held die me zo kon laten lachen.
Hij was de beste ijsjesversierder ter wereld!

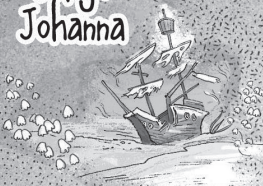
Inhoud

Wat je moet weten		11
Hoofdstuk 1	In een aquarium aan land	12
Hoofdstuk 2	Krabtagram!	16
Hoofdstuk 3	Vaarwel benen	27
Hoofdstuk 4	VANAF HIER VERBODEN VOOR BENEN	34
Hoofdstuk 5	Haaibaai	35
Hoofdstuk 6	Naar de geheime ingang	36
Hoofdstuk 7	De zeemeermin met de kreeftenstaart	44
Hoofdstuk 8	Piranhanagels	53
Hoofdstuk 9	Walvis of hoed?	64
Hoofdstuk 10	De Troonzaal	68
Hoofdstuk 11	Mosselmobiel	81
Hoofdstuk 12	Het Wierwoud	92
Hoofdstuk 13	U?	100
Hoofdstuk 14	Tijgerhajum	105
Hoofdstuk 15	Jawella	110
Hoofdstuk 16	Misdaad	125

Hoofdstuk 17	De Milo Show!	130
Hoofdstuk 18	Zandkastelen	139
Hoofdstuk 19	Het alibi van Odette Onderwater	144
Hoofdstuk 20	De geheimzinnige zeemeermin	149
Hoofdstuk 21	Vissenlippen	151
Hoofdstuk 22	Kapsalon De Watergolf	156
Hoofdstuk 23	Vinpijn	163
Hoofdstuk 24	Op weg naar Ankerdam	165
Hoofdstuk 25	Het woonjacht van Loes Lee	174
Hoofdstuk 26	Bettie de detective	183
Hoofdstuk 27	Milo gaat door het lint	189
Hoofdstuk 28	Een visnap	192
Hoofdstuk 29	Roodekreeft	201
Hoofdstuk 30	De KuipArenA	209
Hoofdstuk 31	Het noodlot slaat toe	218
Hoofdstuk 32	De zeemeerminnen van het paleis	229
Hoofdstuk 33	De Jolige Johanna (alle zeegoden op een surfplank!)	234
Hoofdstuk 34	MAAR...	241
	Zeer gewaardeerde zeemeerminnen	247
	Schuimshakes volgens het recept van de oranje emmer	249

Ankerdam

Jolige
Johanna

Wervelschelp

Roodekreeft

De KuipArenA

Kristallen
Tunnel

Paleis
De Alikruik

Eerste Oesterbank

Verborgen Lagune

Wierwoud

Kokkelbaan

Tijgerhajum

Wat je moet weten

Zeemeerminnen spartelen echt al héél lang rond op onze planeet. En toch is er nog geen bemanning geweest – niet van een gewoon schip of van een onderzeeër – die ze heeft gezien en geen enkele zinkende wetenschapper heeft hun uitgestrekte wereld ooit ontdekt.

Alleen zeemeerminnen weten hoe ze de Verborgene Lagune kunnen bereiken. Ver onder de golven, net voorbij het bordje VANAF HIER VERBODEN VOOR BENEN, ligt een klein schelpje en in dat schelpje zit een toetsenbord, gemaakt van oude parelknopjes. Om de poort naar de Lagune en alle steden die erin liggen te kunnen openen hoef je alleen maar de geheime code in te toetsen. De code die zeemeerminnen al duizenden jaren uit het zicht van mensen hebben weten te houden...

Het niet mis te verstane,

niet te kraken:

IKHEBGEENBENEN.

1

In een aquarium aan land

‘Heb je even een pen voor me?’

‘Een pen?’ krijste een drukke dame. Ze zwaaide wild met haar armen in het rond als iemand die in één klap ten minste veertig vliegen wilde verpletteren. Met haar gespikkelde sokken en haar eigenlijk te kleine hoge hakken aan haar voeten wiebelde ze in de richting van het aquarium.

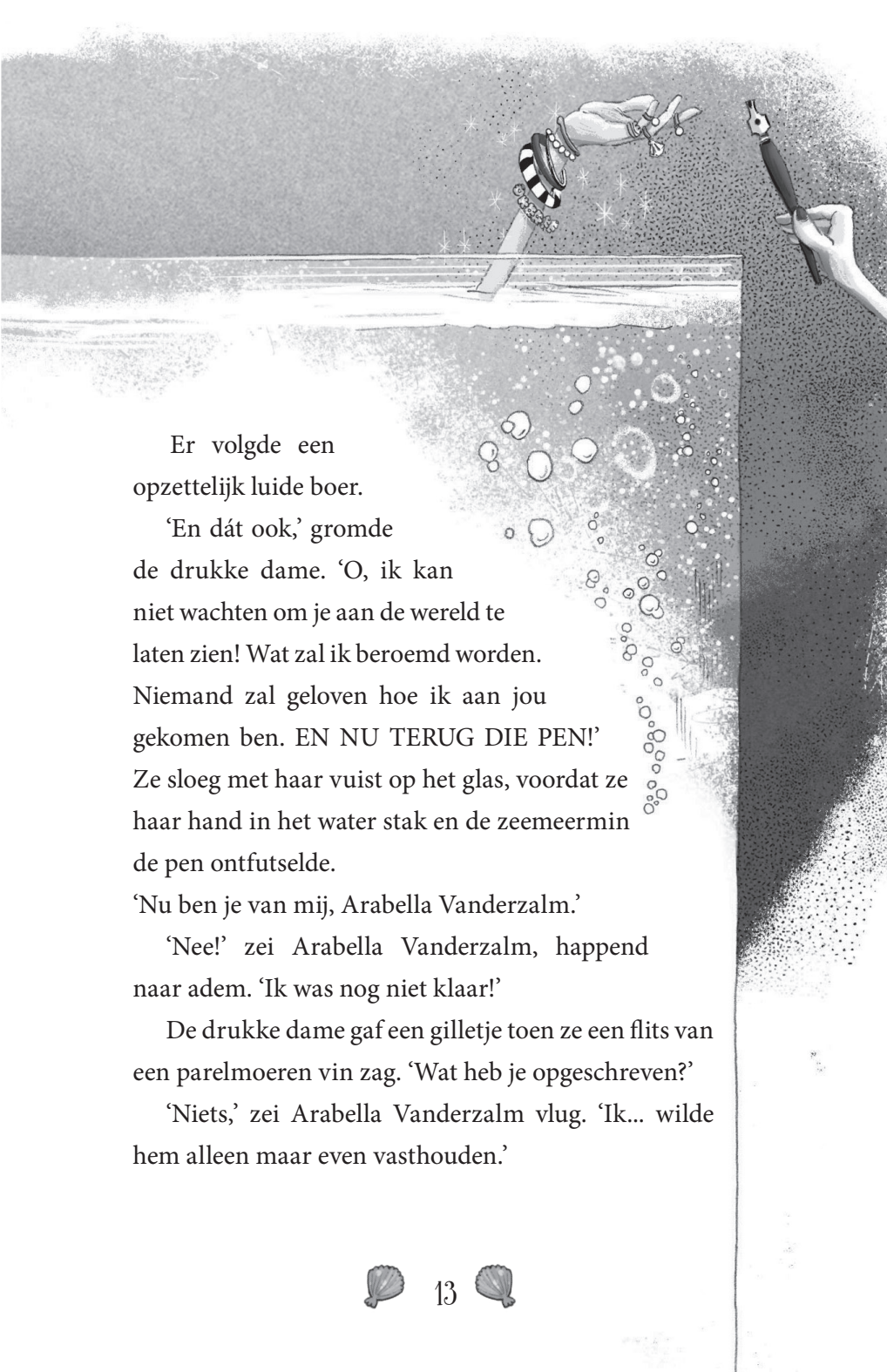
‘Ja, een pen alsjeblieft,’ klonk een vermoeide stem ergens vanuit het troebele water van het aquarium. Er verscheen een sierlijke hand uit het water, met vingers waaraan parelmoeren en kristallen ringen zaten. Om de pols zat een armband met een heleboel wervelschelpen.

‘We praten met elkaar!’ piepte de drukke dame van plezier. Ze gooide een pen in het aquarium. ‘Ik en jij. Jij en ik. Jij met je vin. Ik met mijn sokken.’

Er klonk een diepe zucht vanuit het aquarium.

‘Dat heb ik gehoord!’ snauwde de drukke dame. ‘Ik heb een paar heel gevoelige microfoontjes in dat aquarium gelegd.’

Er volgde een
opzettelijk luide boer.

‘En dát ook,’ gromde
de drukke dame. ‘O, ik kan
niet wachten om je aan de wereld te
laten zien! Wat zal ik beroemd worden.
Niemand zal geloven hoe ik aan jou
gekomen ben. EN NU TERUG DIE PEN!’
Ze sloeg met haar vuist op het glas, voordat ze
haar hand in het water stak en de zeemeermin
de pen ontfutselde.

‘Nu ben je van mij, Arabella Vanderzalm.’

‘Nee!’ zei Arabella Vanderzalm, happend
naar adem. ‘Ik was nog niet klaar!’

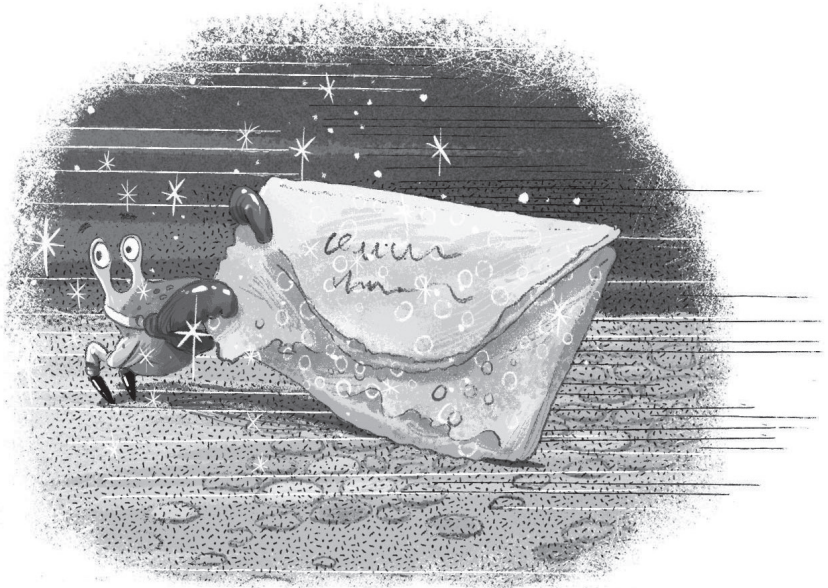
De drukke dame gaf een gilletteje toen ze een flits van
een parelmoeren vin zag. ‘Wat heb je opgeschreven?’

‘Niets,’ zei Arabella Vanderzalm vlug. ‘Ik... wilde
hem alleen maar even vasthouden.’

De drukke dame danste door de kamer en lachte onbedaarlijk. 'WAT EEN DAG!' juichte ze triomfantelijk. 'ARABELLA VANDERZALM, DEMEERMINKONINGIN, VOOR ALTIJD MIJN GEVANGENE!' Een klein krabbetje krom haastig over de rand van het aquarium en ging er gauw vandoor, een slijmerig stuk zeewier met zich mee slepend.

De drukke dame draaide zich wiebelend zijn kant op.
De krab bleef stokstijf staan.

De dame draaide nog een keer rond op haar hoge hakken en keek in de richting van het aquarium. Verlekkerd tuurde ze door het glas, dat ze liefdevol aaide. De krab greep zijn kans en maakte zich uit de voeten... eh... scharen.

‘Blijf rennen totdat je er bent!’ riep Arabella Vanderzalm het beestje achterna. ‘Ik weet zeker dat ze erachter zullen komen! Dat moet gewoon...’

De drukke dame draaide zich om en liep in de richting van de deur. De krab was weg.

‘Naar wie ben je nou in hemelsnaam aan het gillen, vreemd vissenmens dat je bent?’ vroeg ze op bitse toon.

Maar Arabella Vanderzalm zei niets.

Dat ze de krab niet had gezien zou de grootste fout zijn die de drukke dame ooit maakte.

2

Krabtagram!

‘KRABTAGRAM!’ riep Bettie, terwijl ze haar voeten in een paar paarse sleehakken wurmde en driftig de deur uit rende die met een luide klap achter haar dichtviel. Haar vriendinnen, Zelda en Mimi, lagen languit op de bank een tukje te doen. En dat op een avond als deze! Echt wat voor hen om op krabtagramavond te gaan liggen slapen, snurkend en kwijlend en al.

Haar gevlochten haar wapperde in de warme zeewind, terwijl ze over de boulevard rende. Ze nam alles in zich op. Het geklingel van de winkeldeuren, de geur van hete stoeptegels en plastic strandspeelgoed.

‘Lekker weertje om hard te lopen!’ riep een meisje haar toe vanuit het kleine, scheefstaande ijskraampje dat voor een grote, oude, bouwvallige fabriek stond. Haar crèmekleurige gezicht was op een paar plekken verbrand door de zon. Ze zwaaide met een hand die wat van een klauw weghad, omdat ze er altijd bolletjes ijs mee schepte.

Bettie glimlachte en zwaaide terug, terwijl ze een klein

stukje de pier op rende waarop mensen in de verweerde houten vlonders allerlei dingen hadden gekerfd – poppetjes, namen, scheldwoorden, een krabbetje dat Bettie er op haar eerste dag met een mes in had getekend. Toen sprong ze van de pier af en plofte neer in het zachte zand. Ze trok haar rok over haar tijdelijke knieën.

Het was er niet. Nog niet.

‘Weet je, ik kan niet wachten totdat ik die onhandige bananen weer kwijt ben!’ zei Zelda, terwijl ze haar benen een mep gaf. Mimi barstte in lachen uit. Zelda had er een gewoonte van gemaakt menselijke dingen zoals benen een andere naam te geven. Bananen bijvoorbeeld. ‘En ik heb die bananen pas twee weken.’

De twee waren naast Bettie op het strand gaan zitten met ieder een slappe hotdog in de hand. Hoewel ze een tweeling waren, leken ze helemaal niet op elkaar. Mimi was de kleinste van de twee. Ze had goudkleurige sandalen aan haar voeten en in haar slordige haar droeg ze twee losse vlechten.

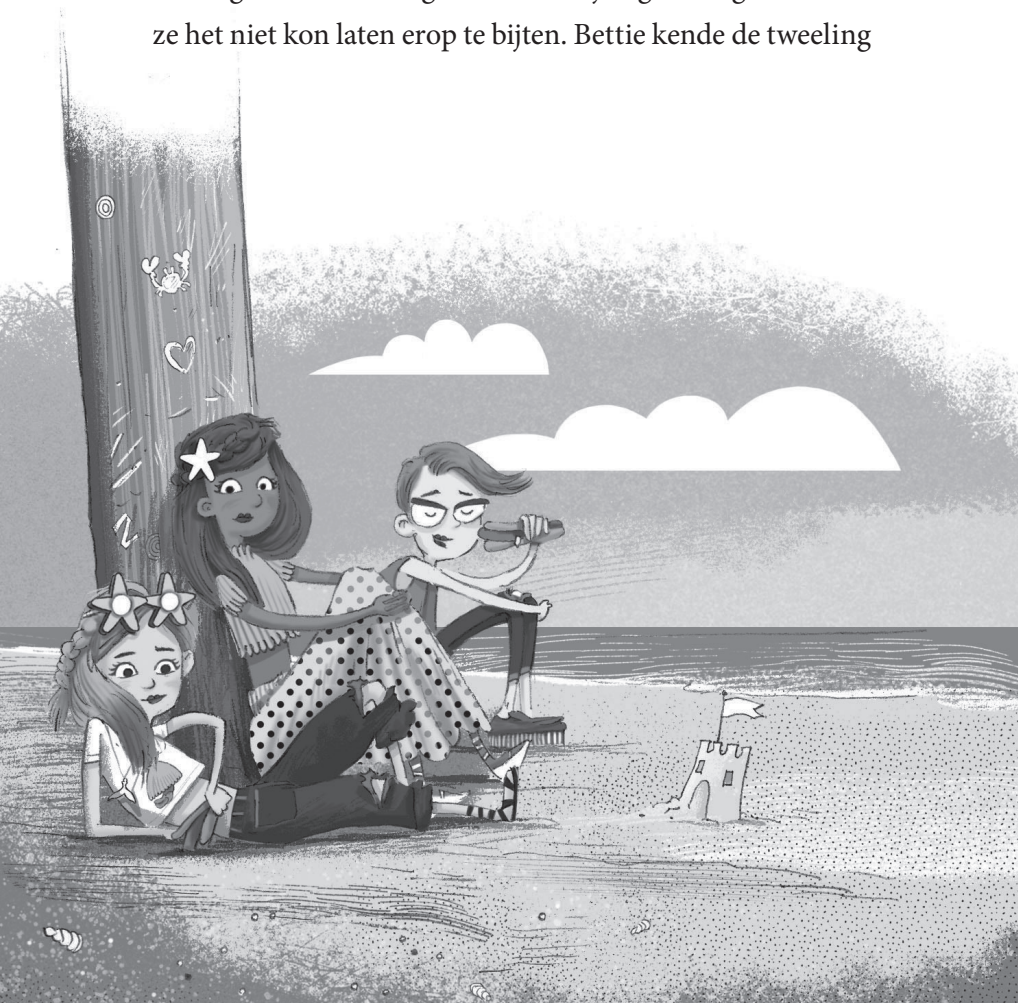
‘Goedenavond, beste man,’ zei ze en knikte naar een opgevouwen strandstoel.

Bettie en Zelda keken haar wezenloos aan.

‘Wat?’ fluisterde Mimi. ‘Je weet toch niet wat je kunt verstaan aan land?’

‘Meestal alleen als het oren heeft,’ fluisterde Zelda terug. Ze nam een grote hap van haar hotdog, waardoor er een straaltje mosterd op haar gerafeldespijkerbroek terecht kwam.

Zelda was langer en had kort, perfect verzorgd haar dat een beetje opzij stond, voor het effect, en keek altijd ondeugend uit haar ogen. Ze had bijna geen nagels, omdat ze het niet kon laten erop te bijten. Bettie kende de tweeling

al jaren en met z'n drieën deden ze alles samen. Zo had ze hen weten over te halen om een zomer aan land door te brengen, met benen.

'Waar blijft dat krabtagram?' vroeg Bettie ongeduldig heen en weer lopend langs de waterkant.

Zelda keek Mimi aan, die wat zand op haar hotdog strooide en een hap nam.

'Dat nemen mensen niet op hun hotdog,' zei Zelda.

Mimi doopte haar hotdog in het zand en nam nog een hap. 'Ik zou die mensen willen vertellen dat zand de ketchup van de zee is! Maar dan zouden ze weten dat ik een zeemeermin ben, dus dat gaat niet.'

'Kijk,' zei Bettie, de duisternis in turend. 'Dáár!'

Zelda rolde met haar ogen. 'Ik heb nog nooit iemand gezien die zó verschrikkelijk graag *De Periscoop* wil lezen.'

Bettie maakte een wegwerpgebaar. 'Het is onze enige link met thuis, Zelda. En er staat vast een nieuw artikel van mijn moeder in!'

Een krab schuifelde wat wankelend, maar zo snel ze kon, het strand op. Met haar scharen hield ze een bundeltje zeewier voorzichtig beet, alsof ze een baby onder de smurrie in haar armen had. Ze legde het voorzichtig op Betties grote teen.

'Dank u wel, mevrouw,' zei Bettie en ze griste de losse zeewierblaadjes uit de glibberige envelop.

DE PERISCOOP

*Hét magazine voor de moderne zeemeermin
met het laatste wereld- en shownieuws*

GEZONKEN SCHIP, AHOY!
Barbara Schalenkamp, de moedigste zeemeermin die de Lagune ooit heeft gekend, is aan een enorm spannend, nieuw avontuur begonnen in de gevaarlijke, door mensen geteisterde Bovengebieden. Hier volgt de laatst ingezonden bladzijde uit het dagboek van onze zwervende reisverslaggeefster:

Vandaag stuitte ik op een oud, roestig schip in een water dat de mensen de Atlantische Oceaan noemen, maar dat bij ons bekend staat als Boven-

gebied 4, het minst verkende van alle bovengebieden; daar waar zich volgens de overlevering de verborgen meerminstad Octopolympus bevindt.

Ik heb goede moed, maar mijn gezicht lijkt wel bevroren. Ik heb nog nooit zo'n indrukwekkend schip gezien. Het was superleuk om vooraan op de boeg te staan met mijn armen gespreid alsof ik... hoe zal ik het zeggen... alsof ik in een beroemde film zat. Voor de ramen hangen versleten gordijnen en de kas-

ten zitten vol met tinnen borden. De plaatselijke palingen zijn erg vriendelijk en het water is koud maar buitengewoon rustig.’

TOPATTRACTIE:

Armpje drukken met een paling.*

BARBARA ZEGT:

‘Iedereen zou dit moeten zien; daar kun je eigenlijk niet omheen. (Je kunt er wel omheen zwemmen natuurlijk!)’

ALS JE DIT LEUK VOND, GA JE DIT OOK HEEL LEUK

VINDEN: Het scheepswrak van onze eigen Lagune, de Jolige Johanna. Het schip werd duizenden jaren geleden tot zinken gebracht en opgeëist door de beruchte Meerminkoningin van destijds, Johanna Slootjes. Jammer genoeg is het schip waarschijnlijk behekst.

VOLGENDE BESTEMMING:

Bovengebied 2. Daar zouden zich de zeemeerminnen van het verborgen Krokodillenkoninkrijk bevinden.

* Waarschuwing: volgens de armpjedrukwetten van Bovengebied 4 word je het eigendom van de paling als je verliest.

Bettie drukte *De Periscoop* stevig tegen haar borst. Soms zou ze willen dat zij en haar moeder weer terug in de Lagune waren, maar haar moeder was op een van haar epische en onnodig gevaarlijke avonturen in de Bovengebieden (die de mensen oceanen noemen) en Bettie zou pas over twee maanden haar benen weer inruilen voor haar vin.

‘Wacht!’ zei Zelda. Ze stak haar hand in de doorweekte zeewierenvelop. ‘Kijk dan, we hebben een brief van de grote bazin zelf!’ Ze kuchte en wilde Arabella Vanderzalm zo goed als ze kon nadoen.

‘Je gaat haar toch niet nadoen, hoop ik, hè?’ verzuchtte Mimi.

‘Jawel,’ zei Zelda vastbesloten. En ze las de brief met zo’n hoge stem voor dat Bettie ineenkromp.

*Beste Bettie Schalenkamp en de tweeling Mimi en
Zelda Zwiép,*

*Ik ben het, Arabella Vanderzalm, de Koningin van de
Lagune.*

*Vandaag is jullie laatste dag met benen. Ik hoop
dat deze zomer een leerzame ervaring voor jullie was
en dat we jullie goed hebben verzorgd.*

*Zoals jullie weten, ben ik deze zomeractiviteit
gestart om af te zijn van dat eeuwige gezeur van al die
bakvismeerminnen dat ze benen willen hebben. En*

van al die liedjes die jullie erover zingen. Jullie kunnen soms zo onuitstaanbaar zijn! En zoals jullie weten, zijn er maar heel weinig zeemeerminnen die er uiteindelijk voor kiezen hun benen te behouden. De overgrote meerderheid kiest ervoor naar huis terug te keren en wil maar al te graag hun vin weer terug.

Veel meerminpubers hebben slechte herinneringen overgehouden aan het hebben van benen: al dat gestruikelen, die grote teen die zo idioot groot is (waarom is die zoveel groter dan de andere? We zullen het waarschijnlijk nooit te weten komen) en je kunt er geen haai mee ontvluchten (rust in vrede Hilde Helder, die dit aan den lijve ondervond).

‘Jullie laatste dag? Maar we zijn hier pas twee weken!’ riep Bettie uit. ‘Deze brief komt maanden te vroeg! Zó oneerlijk.’

‘En dat verhaal over Hilde Helder met die haai heeft ze verzonnen... toch?’ vroeg Zelda.

De anderen gaven geen antwoord, dus las Zelda langzaam verder.

Ik hoop werkelijk dat jullie er nu van overtuigd zijn dat vinnen de enige weg vooruit zijn. Zoals een van mijn voorvaders al zei: ‘Vinni vidi vissi!’, wat zoveel wil zeggen als: ‘Met vinnen win je altijd!’

Ik neem aan dat jullie families jullie via krabtagrammen goed op de hoogte hebben gehouden van wat er gaande is in de Lagune, dus is het niet nodig jullie dat nog eens uitgebreid te vertellen. Ik ga ervan uit dat jullie alle drie om middernacht beginnen aan de reis naar onze schitterende hoofdstad Wervelschelp. Hoe je er moet komen vind je hieronder.

Gratige groeten,

A. Vanderzalm

Bettie pakte de brief op en rook eraan. Ze trok een vies gezicht. Er zat een vreemd luchtje aan. Hier was iets goed mis... Ze wreef over de reisinstructies om te kijken wát en bracht haar vinger naar haar gezicht. Penneninkt. Dát had ze geroken! Zeemeermijnen gebruikten inkt van pijlinktvissen. Bettie keek met verbazing naar die stinkende inkt op haar vingers.

‘Je raakt alleen maar je tenen kwijt, hoor, niet ook je vingers,’ zei Mimi.

‘Dat weet ik heus wel!’ zei Bettie.

‘Waarom staar je dan zo beteuterd naar je vingers?’ vroeg Zelda.

Met haar handen in haar haar las Bettie de in hanenpoten geschreven brief nogmaals aandachtig door. Ze stak haar vingers door haar vlechtjes, waardoor gekrulde haren

loskwamen. Ze keek van de zee naar het krabtagram en weer terug. ‘Er klopt iets niet. Deze brief ziet eruit als een gewone brief, zo een die Arabella Vanderzalm altijd aan alle meerminnen die een benenzomer aan land doorbrengen verstuurt, en volgens de instructies moeten we vanaf de pier naar de Lagune reizen door een lichtgevend visje te volgen. En er staat een wachtwoord om de Lagune binnen te komen in.’

‘Wat is daar dan zo vreemd aan?’ wilde Zelda weten.

Bettie hield het krabtagram dicht bij haar gezicht. ‘Arabella Vanderzalm heeft de gebruikelijke instructies doorgestreept en er nieuwe bij geschreven. Met penneninkt.’

De drie vriendinnen stonden nu heel dicht bij elkaar en lazen verder.

Jullie moeten de Lagune binnengaan door de geheime pijpingang. Het is van het grootste belang dat je geheimhoudt dat je ooit bent vertrokken.

VINNIGE ZEEMEERMINNEN maken de Lagune onveilig en jullie zijn de enigen die ze kunnen stoppen.

‘Vinnige zeemeerminnen?’ zei Zelda lachend. ‘Wat betekent dat nou weer?’

‘Vinnige? Zoiets als gemene, denk ik. O kijk, er staat nog meer,’ zei Mimi enthousiast.

Ik ben gevisnapt. Je moet naar

Er liep een dun lijntje penneninkt naar de rand van het blaadje. Bettie draaide het zeewier om. ‘Ze heeft het niet afgemaakt!’

‘Hè, wat flauw,’ mopperde Zelda.

